

Arrest

nr. 213 074 van 27 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MERRIE
Puntstraat 12
2250 OLEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. MERRIE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 juli 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 9 augustus 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 21 augustus 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 21 september 2017.

1.3. Op 30 november 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd vernietigd bij 's Raads arrest nr. 210 340 van 28 september 2018 nadat verzoeker

tijdens de terechtzitting een kopie van zijn identiteitskaart en die van zijn broer neerlegde waarop Kirkuk als geboorteplaats en plaats van inschrijving werd vermeld maar waarvan de originelen zich in het gesloten centrum bevonden.

1.4. Op 26 oktober 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 oktober 2018 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten en soenniet van Koerdische origine te zijn afkomstig uit Kirkuk, Centraal-Irak.

U zou begin 2015 met een kapperszaak zijn gestart. Na zes maanden zou men een brief onder de deur van uw zaak hebben geschoven waarin stond aangegeven dat u met uw werk diende te stoppen omdat uw werk 'haram' was. U zou uw werk echter hebben verdergezet en zou een maand later een tweede brief hebben ontvangen met dezelfde inhoud maar in een ander handschrift. In eerste instantie besloot u uw werk verder te zetten. Uiteindelijk sloot u de zaak toch onder druk van uw oom en broer.

Naast deze problematiek kende u ook een familiaal probleem. Zo zou u reeds in 2009 hebben getracht het hart te winnen van de dochter van een ver familielid in Suleimaniya. Zij zou uw liefde echter niet hebben beantwoord. Desalniettemin ging u verder met uw veroveringspogingen. Dit viel echter niet in goede aarde bij het meisje, noch bij de familie. In een laatste poging om met haar te praten zou u haar hebben gevolgd tot op de markt. Het meisje zou daarop huilend naar haar familie hebben gebeld en hen op de hoogte hebben gebracht van uw aanwezigheid aldaar. U zou opgebeld zijn geweest door haar familieleden en zou meteen terug zijn gekeerd naar Kirkuk. Vanuit Kirkuk zou u zijn vertrokken naar Erbil. U zou van uw familie hebben vernomen dat de familie van het meisje gewapend was en naar u op zoek. Nadat u een visum voor Turkije bekwam verliet u eind september 2016 Irak. Via Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk, kwam u op 10 juli 2017 aan in België. Op 9 augustus 2017 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U legt een kopie voor van de identiteitskaart van uw broer en twee aanbevelingsbrieven van Belgische vrienden.

Op 30 november 2017 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas en u het CGVS in de onmogelijkheid stelde om vast te stellen of u rechtstreeks afkomstig bent uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en/of u niet de mogelijkheid heeft u in een streek te vestigen waar geen dergelijk risico bestaat.

Op 28 september 2018 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS nadat u tijdens de terechtzitting een kopie van uw identiteitskaart en die van uw broer neerlegde waarop Kirkuk als geboorteplaats en plaats van inschrijving werd vermeld maar waarvan de originelen zich bij u in het gesloten centrum bevonden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een

persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève en dit omwille van de hierna volgende redenen:

Wat uw eerste problematiek betreft, namelijk dat u omwille van uw beroep als kapper werd gevisieerd door onbekenden en waarvan u overigens geen enkel begin van bewijs voorlegt, dient te worden vastgesteld dat u geen enkel idee hebt uit welk hoek deze dreiging kwam (CGVS, pg.8). U geeft aan dat het mogelijks van IS, van Koerden, van Turkmenen of eventueel wel van concurrerende kapperszaken zou kunnen zijn – het laatste acht u echter onwaarschijnlijk gezien het gering succes die uw kapperszaak boekte (CGVS, pg.8). Bovendien bleek dat u eveneens de dreigbrieven niet meteen als serieus beschouwde daar u zowel na de eerste dreigbrief als na de tweede dreigbrief verder ging met uw kapperszaak (CGVS, pg.8). Pas op aandringen van uw oom en uw broer besloot u anderhalve maand na de tweede dreigbrief uiteindelijk toch uw zaak te sluiten (CGVS, pg.7). Dient te worden opgemerkt dat indien deze onbekenden u daadwerkelijk zouden viseren, zij u niet zouden permitteren om tot tweemaal toe uw zaak verder te zetten en na de tweede bedreiging dit ook nog eens voor anderhalve maand. Bovendien bleek dat u tot een jaar na sluiting van uw zaak in Kirkuk bleef wonen en werken zonder dat er zich enige dreiging of gebeurtenis naar aanleiding van deze dreigementen voordeed. In deze kan er dus bezwaarlijk worden gesproken van een gegronde vrees voor vervolging.

Wat betreft uw tweede problematiek dient ten eerste te worden opgemerkt dat dit niet enkel een intra familiaal probleem betreft maar tevens ook een gemeenschappelijke zaak daar u zich gedurende zes jaar zou schuldig hebben gemaakt aan het lastig vallen van een meisje dat sinds 2009 weigerde op uw avances in te gaan (CGVS, pg.6). Dat haar familie haar tegen u wilde beschermen nadat u zich veroorloofde om haar op lasterlijke wijze te volgen tot aan de markt en haar op te wachten aan de universiteit terwijl zij u verschillende keren duidelijk maakte niets met u te willen is niet opmerkelijk. .

Dit gezegd zijnde, dient te worden opgemerkt dat aan de gevolgen van uw ongeoorloofde praktijken - namelijk dat de familie u naar het leven zou staan (CGVS, pg.10) – weinig geloof kan worden gehecht. Indien het daadwerkelijk gaat om een jeugdzonde zoals u het stelt en u spijt hebt van uw praktijken (CGVS, pg.10), dient aldus de vraag te worden gesteld wat uzelf van initiatief hebt genomen om deze problematiek op te lossen zodat u zich zonder vrees opnieuw bij uw familie zou kunnen voegen en u niet noodgedwongen het land zou moeten verlaten. U geeft aan dat er niets meer te redden viel, dat u ongewenst was in de familie, er niemand voor u was, u niets meer kan doen en u nooit de kans zal worden gegeven om het op te lossen (CGVS, pg.9,10). Dit staat echter haaks op de Koerdische bemiddelingscultuur waarop u kunt steunen om deze conflicten tussen families op te lossen. U dan ook gevraagd naar deze bemiddeling, stelt u dat niemand voor u wil bemiddelen (CGVS, pg.10). Ten eerste dient hierin te worden opgemerkt dat de ernst van de zaak niet dermate hoog is dat deze onoplosbaar zou zijn. Ten tweede blijkt uit uw verklaringen dat uw familie meteen in de bres sprong om u te helpen Irak te verlaten (CGVS, pg.6), u nog goede contacten met hen onderhoudt (CGVS, pg.10) en zij voor 2016 reeds voor u zouden hebben bemiddeld in dezelfde zaak (CGVS, pg.9). Dat u deze zaak dan ook bestempeld als verloren, kan niet worden geloofd. Dat u ook vanuit Koerdistan geen moeite deed om dit probleem aan te pakken, eventueel middels betaling of boetedoening, maar meteen besloot om Irak te verlaten kadert evenmin in de situatie zoals u deze schetst.

Blijkt overigens dat u verschillende Europese landen aandeed alvorens in België asiel aan te vragen (CGVS, pg.3). Uit uw administratief dossier blijkt dat u zich gedurende 7 maand ophield in Frankrijk teneinde naar het Verenigd Koninkrijk te kunnen reizen (gehoorverslag dd.16/08/2017, vraag 31). U vroeg er echter nooit bescherming aan (gehoorverslag dd.16/08/2017, vraag 31). Dat u eerst gedurende zeven maand uitzag naar alternatieve bestemmingen, doet volledig afbreuk aan de ernst van uw zelfverklaarde vrees. Als asielzoeker mag in alle redelijkheid worden verwacht dat u die bescherming zoekt, uw vrees onmiddellijk kenbaar maakt.

Uit bovenstaande blijkt dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie te kennen. Aldus kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat de Raad in zijn arrest van 2 oktober 2018 (RvV 214 789) bovenstaande vaststellingen van het CGVS betreffende de vluchtelingenstatus overnam en oordeelde dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas.

Bovendien weet u ook niet aannemelijk te maken of u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf en eventuele reisdocumenten. U voldoet echter niet aan deze plicht tot medewerking.

Uit uw verklaringen betreffende uw verblijf in Kirkuk blijkt dat u naar alle waarschijnlijkheid een periode in Kirkuk hebt verbleven. U legde echter in eerste instantie geen enkel (identiteits)document voor dat aantoonde waar u daadwerkelijk staat geregistreerd of waar u daadwerkelijk vandaan komt. Pas tijdens de terechtzitting bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen legt u een kopie van uw identiteitskaart voor, samen met een kopie van de identiteitskaart van uw broer, respectievelijk uitgegeven op 16 juni 2013 en 21 augustus 2016 te Kirkuk en die als geboorteplaats en plaats van inschrijving Kirkuk vermelden. De originelen bevonden zich in het gesloten centrum waar u verbleef.

Het is echter opmerkelijk dat u er opeens wel in slaagde uw originele identiteitskaart uitgegeven op 16 juni 2013 te bekomen daar u tijdens uw persoonlijk onderhoud van 21 september 2017 aangaf dat zowel uw identiteitskaart als uw nationaliteitsbewijs en paspoort werden afgenomen door de smokkelaar (CGVS, pg.4). Rest nog maar de vraag hoe u uw identiteitskaart dan wel zou kunnen bekomen, maar verder geen enkel ander document zoals niet alleen uw nationaliteitsbewijs en paspoort die zich volgens uw verklaringen nochtans ook bij de smokkelaar bevonden, maar ook tal van andere documenten waarover u als Irakees beschikt zijnde rijbewijs, woonstkaart, kieskaart, voedselrantsoenkaart etc. voorlegt.

Het antwoord kan echter meteen worden opgemaakt uit de identiteitskaarten zelf waarvan de typfouten op de 'officiële stempel' meteen in het oog springen. Zo staat er 'Nationality Directorate in Kirkuk' hetgeen vanzelfsprekend 'Nationality Directorate in Kirkuk' diende te zijn. Uw identiteitskaart en dat van uw broer werden vervolgens ter verificatie voorgelegd aan de Belgische Federale politie. Hun analyse (dd. 22 oktober 2018, zie administratief dossier CGVS) bevestigt dat beide identiteitskaarten volledig vervalst zijn en dus niet als authentiek bewijsstuk kunnen worden aanvaard.

Niet alleen tracht u op intentionele wijze het CGVS te misleiden betreffende uw ware identiteit en herkomst waardoor uw algehele geloofwaardigheid en oprechtheid volledig wordt ondermijnd, maar maakt u het voor de asielinstanties onmogelijk vast te stellen of u rechtstreeks afkomstig bent uit een streek waar er een risico bestaat en of u niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat. Dit is gezien de specifieke Iraakse context voor u als Koerd met duidelijke connecties in de Koerdische autonome regio waar u regelmatig verbleef en het gegeven dat u gemakkelijk heen en weer kon reizen (CGVS, pg. 6-9) (informatie openbaar Facebookaccount toegevoegd aan administratief dossier) noodzakelijk voor de inschatting van uw mogelijke nood aan subsidiaire bescherming. Dat u daarenboven uw (valse) beweringen nog probeert kracht bij te zetten door het voorleggen van een andere valse identiteitskaart van wie u beweert dat het uw broer betreft, tart alle verbeelding en onderstreept nogmaals het bedrieglijk karakter van uw aanvraag. Dat u nalaat aan te tonen wie u bent, waar u daadwerkelijk vandaan komt of waar u overal heeft verbleven alvorens naar Europa af te reizen, maakt dat u zeer bewust essentiële informatie achterhoudt. De twee aanbevelingsbrieven bevatten verder geen enkele informatie over uw daadwerkelijke herkomst of opeenvolgende verblijfplaatsen. De subsidiaire bescherming kan u bijgevolg niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1, A (2) van het Verdrag van

Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en het administratief rechtsbeginsel volgens hetwelk, onder andere, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt, onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

In een eerste onderdeel, met betrekking tot de vluchtelingenstatus, zet verzoeker uiteen: *“Verzoeker had twee feitenrelazen verteld als reden voor zijn vlucht uit Irak. Verzoeker was effectief gevlucht uit Kirkuk gelet op het problematiek met de familie van het meisje op wie hij verliefd was.*

Op slecht advies van kennissen van verzoeker heeft hij zijn verhaal 'uitgebreid' met de bedoeling om verweerster te overtuigen dat hij een geground en ernstig vrees voor zijn veiligheid had. Hij had schrik dat zijn verhaal niet zou geloofd worden. Ook al was deze beslissing niet verstandig, het is begrijpelijk.

Verzoeker betreurt deze beslissing en wenst slechts de waarheid te benadrukken: dat hij in Kirkuk verbleef (ondanks het feit dat hij een tijd in Suleymaniyah verbleef onder de regime van Hossein) en dat hij ernstige problemen had met de familie van de meisje op wie hij verliefd was.

Verweerster poneert twee problemen met dit relaas van verzoeker te hebben.

Verweerster gelooft niet dat deze zaak niet oplosbaar was. Verzoeker heeft een meisje voor zes jaar lastig gevallen, iets dat hij nu betreurt en haar familie wilde haar beschermen. Dit is inderdaad logisch doch zij wilde haar beschermen door verzoeker te doden hetgeen niet proportioneel noch redelijk is.

Het betreft niet een 'jeugdzone' zoals verweerster lichtzinnig beweert maar het was iets die de familie van het meisje ernstig nam.

Verzoeker heeft verteld dat iemand geprobeerd had om te bemiddelen (CGVS, pg. 9). De bemiddeling was niet gelukt.

Het grootste probleem die een oplossing verhinderde was het verschil in mogelijkheden tussen de twee families (die van verzoeker en die van het meisje). Ironisch genoeg, waren de twee betrokkenen familie van elkaar. De grootvader van verzoeker was de neef van de grootvader van het meisje doch terwijl er tussen hen, een familieband bestaat, de contact was beleefd maar afstandelijk.

De familie van verzoeker is arme. Het betalen van een boetedoening of een betaling was uitgesloten. De familie hebben weinig contacten, zeker niemand met invloed. De familie van het meisje, in tegendeel, was niet rijk maar zeer comfortabel. Zij hebben meer sociale invloeden en macht.

Gelet op het feit dat de familie van het meisje niet wenst om een oplossing te vinden bleef het problematiek bestaan en verzoeker had een vrees voor zijn leven.

Het meisje had familie in Kirkuk en Suleymaniyah hetgeen betekent dat verzoeker kon nergens naartoe gaan waar hij in het verleden heeft kunnen verblijven.

Verzoeker heeft een vrees en als Kurd, zonder invloeden en familiale bescherming, kan hij zich niet beroepen op de bescherming van de autoriteiten in Irak.

Verzoeker wordt verweet dat hij zeven maanden in Frankrijk verbleef zonder daar een verzoek om internationale bescherming on te dienen. Verweerster beweert dat een periode wachten zonder dit te doen gelijk te stellen is met een gebrek aan een vrees. Dit kan niet het geval zijn anders zou alle vluchtelingen die passeren door veilige landen geen recht op internationale bescherming hebben, quod non. Hij had slechts een andere bestemming waar hij internationale bescherming wilde vragen en daar geraken was niet van zelfsprekend.

Verzoeker had gehoopt naar Engeland te kunnen gaan, iets dat niet ongeloofwaardig is! Voor hem was dit een logische keuze aangezien hij een neef in Engeland heeft en aangezien hij Engels spreekt.

Dit is de enige reden dat hij eerder geen verzoek indiende.

De vluchtelingenstatuut dient aan verzoeker toegekend te worden.”

In een tweede onderdeel, met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker het volgende aan: *“Verweerster op grond van artikel 4.2 van de Richtlijn 2011/85/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet mag verlangen dat verzoeker documentatie en verklaringen ter staving van zijn 'land en plaats van eerder verblijf ' voorlegt. Zoals Uw Raad terecht opmerkte, "de verplichting om mee te werken aan de vaststelling van de plaatsen van eerder verblijf, houdt echter niet in dat verzoeker het bewijs moet leveren "rechtstreeks" uit een bepaalde regio te komen alvorens hij in de lidstaat zijn verzoek om internationale bescherming indient.*

Welke vaststellingen dan ook die worden genomen met betrekking tot zijn identiteitskaart, verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijke onderhoud voldoende heeft kunnen bewijzen dat hij in Kirkuk heeft verbleven. Verzoeker heeft meegewerkt aan deze verplichting tijdens zijn onderhoud.

Hij heeft verschillende vragen in detail kunnen beantwoorden in de maat dat verweerster zelf overtuigd was dat verzoeker een tijd in Kirkuk zou verbleven hebben.

Verzoeker wenst dat Uw Raad hem zou geloven dat zijn verblijfplaats effectief in Kirkuk was. Hij is daar gevaarlijk voor hem gelet op de reële risico op ernstige schade daar en hij kan nergens anders naartoe om zich te vestigen gelet op het problematiek met het meisje en haar familie."

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij geen enkel begin van bewijs voorlegt van het feit dat hij omwille van zijn beroep als kapper werd gevisieerd door onbekenden, hij ook geen enkel idee heeft uit welke hoek deze bedreiging kwam, hij de dreigbrieven niet meteen als serieus beschouwde daar hij zowel na de eerste dreigbrief als na de tweede dreigbrief verder ging met zijn kapperszaak, indien onbekenden hem daadwerkelijk zouden viseren, zij verzoeker niet zouden toelaten om tot tweemaal toe zijn zaak verder te zetten en na de tweede bedreiging dit ook nog eens voor anderhalve maand en hij bovendien tot een jaar na de sluiting van zijn zaak in Kirkuk bleef wonen en werken zonder dat er zich enige dreiging of gebeurtenis naar aanleiding van de dreigementen voordeed, (ii) zijn tweede probleem niet enkel een intra familiaal probleem betreft maar tevens ook een gemeenrechtelijke zaak daar hij zich gedurende zes jaar schuldig zou hebben gemaakt aan het lastig vallen van een meisje dat sinds 2009 weigerde om op zijn avances in te gaan, aan de gevolgen van zijn ongeoorloofde praktijken – namelijk dat de familie hem naar het leven zou staan – weinig geloof kan worden gehecht, dit gelet op de Koerdische bemiddelingscultuur waarop hij kan steunen om deze conflicten tussen families op te lossen, de ernst van de zaak niet dermate hoog is dat deze onoplosbaar zou zijn en uit zijn verklaringen blijkt dat zijn familie meteen in de bres sprong om hem te helpen Irak te verlaten, hij nog goede contacten met hen onderhoudt en zij voor 2016 reeds voor hem zouden hebben bemiddeld in dezelfde zaak zodat niet kan worden geloofd dat hij deze zaak bestempelt als verloren, (iii) hij zich gedurende zeven maanden ophield in Frankrijk teneinde naar het Verenigd Koninkrijk te kunnen reizen doch hij er nooit bescherming aanvraagde, wat volledig afbreuk doet aan de ernst van zijn zelfverklaarde vrees, (iv) uit zijn verklaringen betreffende zijn verblijf in Kirkuk blijkt dat hij naar alle waarschijnlijkheid een periode in Kirkuk heeft verbleven, hij echter in eerste instantie geen enkel (identiteits)document voorlegde dat aantoonde waar hij daadwerkelijk staat geregistreerd of waar hij daadwerkelijk vandaan komt, hij pas tijdens de terechtzitting bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een kopie voorlegt van zijn identiteitskaart, samen met een kopie van de identiteitskaart van zijn broer, het echter opmerkelijk is dat hij er opeens wel in slaagde zijn originele identiteitskaart te bekomen daar hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 21 september 2017 aangaf dat zowel zijn identiteitskaart als zijn nationaliteitsbewijs en paspoort werden afgenomen door de smokkelaar, de identiteitskaarten typfouten op de 'officiële' stempel bevatten, zijn identiteitskaart en deze van zijn broer vervolgens ter verificatie werden voorgelegd aan de Belgische Federale politie en hun analyse bevestigt dat beide identiteitskaarten volledig vervalst zijn en dus niet als authentiek bewijsstuk kunnen worden aanvaard, hij dus niet alleen op intentionele wijze tracht het CGVS te misleiden betreffende zijn ware identiteit en herkomst waardoor zijn algehele geloofwaardigheid en oprechtheid volledig wordt ondermijnd maar hij het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen of hij rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, en de vaststelling dat hij daarenboven zijn (valse) beweringen nog probeert kracht bij te zetten door het voorleggen van een andere valse identiteitskaart van wie hij beweert dat het zijn broer betreft nogmaals het bedrieglijk karakter van zijn aanvraag onderstreept en (v) de twee aanbevelingsbrieven geen enkele informatie bevatten over zijn daadwerkelijke herkomst of opeenvolgende verblijfplaatsen.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr.

169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 oktober 2018 (CG nr. 1715633), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekers asielmotieven door de Raad reeds ongeloofwaardig werden bevonden. In arrest nr. 210 340 van 28 september 2018 werd dienaangaande geoordeeld als volgt:

“(…) 2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker verklaart een Iraaks staatsburger te zijn en een soenniet van Koerdische origine uit Kirkuk (Centraal-Irak). Verzoeker verklaart te worden gevisieerd door onbekenden omwille van zijn beroep als kapper. Verder verklaart verzoeker dat hij wordt gezocht door de familie van een meisje op wie hij verliefd was en dat hij zou hebben lastig gevallen.

2.4.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker geen documenten heeft voorgelegd om zijn vluchtrelaas te staven. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd en specifiek en aannemelijk zijn opdat – in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst– een gegronde vrees voor vervolging kan worden vastgesteld.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofd sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande vaststellingen waarop de commissaris-generaal zich steunt om tot dit besluit te komen. Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de vaststellingen van de commissaris-generaal, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker slaagt er middels zijn verzoekschrift echter niet in om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Wat betreft de beoordeling door de commissaris-generaal van verzoekers eerste problematiek (bedreigingen omwille van zijn kappersberoep), argumenteert verzoeker dat zijn geloofwaardigheid niet kan worden verworpen louter op basis van de vaststelling dat hij de bedreigingen in het begin niet als serieus opnam, hetgeen hij niet als onredelijk beschouwt.

Verzoeker gaat echter uit van een verkeerde lezing van de motieven in de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de eerste problematiek niet wordt weerhouden als een gegronde vrees voor vervolging omwille van verschillende vaststellingen die de commissaris-generaal maakt. Met name stelt hij vast dat:

- er geen enkel begin van bewijs voorligt van de bedreigingen;*
- verzoeker heeft geen enkel idee uit welke hoek deze bedreiging kwam;*
- indien onbekenden hem daadwerkelijk zouden viseren, zij verzoeker niet zouden toelaten om tot tweemaal toe zijn zaak verder te zetten en na de tweede bedreiging dit ook nog eens voor anderhalve maand;*
- verzoeker bovendien tot een jaar na de sluiting van zijn zaak in Kirkuk bleef wonen en werken zonder dat er zich enige dreiging of gebeurtenis naar aanleiding van de dreigementen voordeed.*

De Raad stelt vast dat verzoeker deze vaststellingen niet concreet betwist of weerlegt, zodat ze onverminderd gehandhaafd blijven.

Wat betreft de beoordeling door de commissaris-generaal van verzoekers tweede problematiek (gezocht door de familie van een meisje dat hij lastig viel), argumenteert verzoeker dat hij alle middelen had uitgeput in Irak en dat niemand meer voor hem wilde bemiddelen zodat er geen bemiddelingsoplossing meer voor hem was.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de tweede problematiek niet wordt weerhouden als een grond om de vluchtelingenstatus te erkennen omwille van twee vaststellingen, met name stelt de commissaris-generaal vast:

- “Wat betreft uw tweede problematiek dient ten eerste te worden opgemerkt dat dit niet enkel een intra familiaal probleem betreft maar tevens ook een gemeenschapsrechtelijke zaak daar u zich gedurende*

zes jaar zou schuldig hebben gemaakt aan het lastig vallen van een meisje dat sinds 2009 weigerde op uw avances in te gaan (CGVS, pg.6). Dat u zich veroorloofde om haar op lasterlijke wijze te volgen tot aan de markt en haar op te wachten aan de universiteit dit terwijl zij u verschillende keren duidelijk maakte niets met u te willen en u daarom met haar familie in de problemen kwam die haar van u wouden beschermen, kan bezwaarlijk worden beschouwd als een gegronde reden voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.”

en:

- “Dit gezegd zijnde, dient overigens te worden opgemerkt dat aan de gevolgen van uw ongeoorloofde praktijken - namelijk dat de familie u naar het leven zou staan (CGVS, pg.10) – weinig geloof kan worden gehecht. Indien het daadwerkelijk gaat om een jeugdzonde zoals u het stelt en u spijt hebt van uw praktijken (CGVS, pg.10), dient aldus de vraag te worden gesteld wat uzelf van initiatief hebt genomen om deze problematiek op te lossen zodat u zich zonder vrees opnieuw bij uw familie zou kunnen voegen en u niet noodgedwongen het land zou moeten verlaten. U geeft aan dat er niets meer te redden viel, dat u ongewenst was in de familie, er niemand voor u was, u niets meer kan doen en u nooit de kans zal worden gegeven om het op te lossen (CGVS, pg.9,10). Dit staat echter haaks op de Koerdische bemiddelingscultuur waarop u kunt steunen om deze conflicten tussen families op te lossen. U dan ook gevraagd naar deze bemiddeling, stelt u dat niemand voor u wil bemiddelen (CGVS, pg.10). Ten eerste dient hierin te worden opgemerkt dat de ernst van de zaak niet dermate hoog is dat deze onoplosbaar zou zijn. Ten tweede blijkt uit uw verklaringen dat uw familie meteen in de bres sprong om u te helpen Irak te verlaten (CGVS, pg.6), u nog goede contacten met hen onderhoudt (CGVS, pg.10) en zij voor 2016 reeds voor u zouden hebben bemiddeld in dezelfde zaak (CGVS, pg.9). Dat u deze zaak dan ook bestempeld als verloren, kan niet worden geloofd. Dat u ook vanuit Koerdistan geen moeite deed om dit probleem aan te pakken, eventueel middels betaling of boetedoening, maar meteen besloot om Irak te verlaten kadert evenmin in de situatie zoals u deze schetst.”

De Raad stelt vast dat verzoeker geheel niet ingaat op de eerste vaststelling en wat betreft de tweede vaststelling zich in wezen beperkt tot het louter herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, hetgeen niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan de verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar de verzoeker casu in gebreke blijft.

Verzoeker voert nog aan dat zijn verklaringen voor wat betreft hun geloofwaardigheid enkel werden getoetst aan de “Koerdische bemiddelingscultuur” en niet aan hun interne consistentie. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker niet concreet betwist dat zijn verklaringen haaks staan op de Koerdische bemiddelingscultuur. Bovendien blijkt dat zijn verklaringen niet intern consistent zijn, in tegenstelling tot wat hij beweert. Waar verzoeker enerzijds volhoudt dat niemand voor hem wilde bemiddelen, blijkt anderzijds dat zijn familie voor hem in de bres is gesprongen om hem te helpen Irak te verlaten, dat hij nog goede contacten met hen onderhoudt en dat zij voor 2016 ook voor hem bemiddeld hebben in dezelfde zaak (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag van 21 september 2017, p. 6, 9 en 10). De commissaris-generaal oordeelt dan ook terecht dat verzoekers gebrek om het probleem aan te pakken, eventueel middels betaling of boetedoening, evenmin kadert in de situatie zoals hij deze schetst.

Ten slotte brengt verzoeker niets in tegen volgende deugdelijke vaststelling: “Blijkt overigens dat u verschillende Europese landen aandeed alvorens in België asiel aan te vragen (CGVS, pg.3). Uit uw administratief dossier blijkt dat u zich gedurende 7 maand ophield in Frankrijk teneinde naar het Verenigd Koninkrijk te kunnen reizen (gehoorverslag dd.16/08/2017, vraag 31). U vroeg er echter nooit bescherming aan (gehoorverslag dd.16/08/2017, vraag 31). Dat u eerst gedurende zeven maand uitzag naar alternatieve bestemmingen, doet volledig afbreuk aan de ernst van uw zelfverklaarde vrees. Als asielzoeker mag in alle redelijkheid worden veracht dat u die bescherming zoekt, uw vrees onmiddellijk kenbaar maakt.”

2.4.2.3. De Raad besluit dat het geheel van bovenvermelde vaststellingen onverminderd overeind blijft. De omstandige motivering waarop deze vaststellingen berusten, is draagkrachtig en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en overgenomen.

Deze vaststellingen en hetgeen hierboven wordt besproken volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Bovendien haalt verzoeker geen voldoende zwaarwichtige elementen aan die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging.

Aldus is niet voldaan aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen."

Verzoeker brengt met de uiteenzetting in het verzoekschrift dat hij effectief gevlucht is uit Kirkuk omwille van de problematiek met de familie van het meisje op wie hij verliefd was, dat hij op slecht advies van kennissen zijn verhaal heeft 'uitgebreid' omdat hij schrik had dat zijn verhaal niet zou geloofd worden – waaruit de Raad concludeert dat de problematiek omwille van zijn beroep als kapper volledig verzonnen was, vaststelling welke eens te meer het bedrieglijk karakter van het verzoek om internationale bescherming bevestigt –, dat bemiddeling met de familie van het meisje niet gelukt is, dat dit in hoofdzaak toe te schrijven is aan het feit dat zijn familie arm is zodat *"het betalen van een boetedoening of een betaling was uitgesloten"* en weinig invloed heeft terwijl de familie van het meisje *"niet rijk maar zeer comfortabel"* is en meer sociale invloeden en macht heeft, dat de familie van het meisje aldus geen oplossing wenst te vinden zodat de problematiek bleef bestaan en dat hij in Frankrijk geen internationale bescherming wilde vragen omdat hij had gehoopt naar Engeland te kunnen gaan, brengt verzoeker geen argumenten bij die afbreuk kunnen doen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.5.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, herinnert de Raad eraan dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om de nodige elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, en dit eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Het bepalen van de werkelijke herkomst is des te meer van belang wanneer deze streek de plaats is waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Iraakse nationaliteit niet wordt getwijfeld, maar dat verzoekers werkelijke streek van herkomst/plaats van duurzaam verblijf niet kan worden vastgesteld omdat verzoeker dit onmogelijk maakt. De commissaris-generaal neemt aan dat verzoeker een periode in Kirkuk heeft verbleven maar neemt niet aan dat Kirkuk zijn werkelijke streek van herkomst is, of de plaats waar hij een duurzaam verblijf had, aangezien hij daartoe geen begin van bewijs voorlegt. De zogenaamde originele identiteitskaarten van verzoeker en zijn broer bleken immers na een authenticiteitsonderzoek gevoerd door de Federale Politie totale vervalsingen van een Iraakse identiteitskaart (adm. doss., stuk 6). Het hoeft geen betoog dat de vaststelling dat verzoeker zich ter adstructie van zijn beweerde identiteit/nationaliteit en afkomst bedient van een vervalst identiteitsdocument erop wijst dat verzoeker op intentionele wijze het CGVS en de Raad probeerde te misleiden. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat verzoeker geen enkel begin van bewijs van identiteit neerlegt waarmee hij aantoont wie hij is en waar hij daadwerkelijk vandaan komt.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan dan ook worden bijgetreden waar hij dienaangaande in de bestreden beslissing motiveert als volgt: *"Uit uw verklaringen betreffende uw verblijf in Kirkuk blijkt dat u naar alle waarschijnlijkheid een periode in Kirkuk hebt verbleven. U legde echter in eerste instantie geen enkel (identiteits)document voor dat aantoonde waar u daadwerkelijk*

staat geregistreerd of waar u daadwerkelijk vandaan komt. Pas tijdens de terechtzitting bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen legt u een kopie van uw identiteitskaart voor, samen met een kopie van de identiteitskaart van uw broer, respectievelijk uitgegeven op 16 juni 2013 en 21 augustus 2016 te Kirkuk en die als geboorteplaats en plaats van inschrijving Kirkuk vermelden. De originelen bevonden zich in het gesloten centrum waar u verbleef.

Het is echter opmerkelijk dat u er opeens wel in slaagde uw originele identiteitskaart uitgegeven op 16 juni 2013 te bekomen daar u tijdens uw persoonlijk onderhoud van 21 september 2017 aangaf dat zowel uw identiteitskaart als uw nationaliteitsbewijs en paspoort werden afgenomen door de smokkelaar (CGVS, pg.4). Rest nog maar de vraag hoe u uw identiteitskaart dan wel zou kunnen bekomen, maar verder geen enkel ander document zoals niet alleen uw nationaliteitsbewijs en paspoort die zich volgens uw verklaringen nochtans ook bij de smokkelaar bevonden, maar ook tal van andere documenten waarover u als Irakees beschikt zijnde rijbewijs, woonkaart, kieskaart, voedselrantsoenkaart etc. voorlegt.

Het antwoord kan echter meteen worden opgemaakt uit de identiteitskaarten zelf waarvan de typfouten op de 'officiële stempel' meteen in het oog springen. Zo staat er 'Nationality Directoratein Kirkuk' hetgeen vanzelfsprekend 'Nationality Directorate in Kirkuk' diende te zijn. Uw identiteitskaart en dat van uw broer werden vervolgens ter verificatie voorgelegd aan de Belgische Federale politie. Hun analyse (dd. 22 oktober 2018, zie administratief dossier CGVS) bevestigt dat beide identiteitskaarten volledig vervalst zijn en dus niet als authentiek bewijsstuk kunnen worden aanvaard.

Niet alleen tracht u op intentionele wijze het CGVS te misleiden betreffende uw ware identiteit en herkomst waardoor uw algehele geloofwaardigheid en oprechtheid volledig wordt ondermijnd (...). Dit is gezien de specifieke Iraakse context voor u als Koerd met duidelijke connecties in de Koerdische autonome regio waar u regelmatig verbleef en het gegeven dat u gemakkelijk heen en weer kon reizen (CGVS, pg. 6-9) (informatie openbaar Facebookaccount toegevoegd aan administratief dossier) noodzakelijk voor de inschatting van uw mogelijke nood aan subsidiaire bescherming. Dat u daarenboven uw (valse) beweringen nog probeert kracht bij te zetten door het voorleggen van een andere valse identiteitskaart van wie u beweert dat het uw broer betreft, tart alle verbeelding en onderstreept nogmaals het bedrieglijk karakter van uw aanvraag. Dat u nalaat aan te tonen wie u bent, waar u daadwerkelijk vandaan komt of waar u overal heeft verbleven alvorens naar Europa af te reizen, maakt dat u zeer bewust essentiële informatie achterhoudt. De twee aanbevelingsbrieven bevatten verder geen enkele informatie over uw daadwerkelijke herkomst of opeenvolgende verblijfplaatsen. De subsidiaire bescherming kan u bijgevolg niet worden toegekend."

Verzoeker brengt hier slechts tegen in dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud voldoende heeft kunnen bewijzen dat hij in Kirkuk heeft verbleven en vraagt de Raad hem te geloven dat zijn verblijfplaats effectief Kirkuk was. Hij brengt hiermee echter geen overtuigende argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen. Aan verzoekers Iraakse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit Kirkuk, noch uit een gebied in Irak waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Dat verzoeker, die etnisch Koerd is, naar alle waarschijnlijkheid een periode in Kirkuk heeft verbleven doet – mede gelet op zijn duidelijke connecties in de Koerdische autonome regio waar hij regelmatig verbleef en het gegeven dat hij gemakkelijk heen en weer kon reizen, zoals blijkt uit zijn Facebookprofiel – geen afbreuk aan dit besluit. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

Waar verzoeker stelt dat "de verplichting om mee te werken aan de vaststelling van de plaatsen van eerder verblijf, echter (niet inhoudt) (...) dat verzoeker het bewijs moet leveren "rechtstreeks" uit een bepaalde regio te komen alvorens hij in de lidstaat zijn verzoek om internationale bescherming indient", merkt de Raad op dat van verzoeker niet wordt geëist dat hij aantoonst dat hij rechtstreeks uit Kirkuk komt. Van verzoeker wordt gevraagd dat hij de waarheid vertelt en aannemelijk maakt waar hij vandaan komt in Irak. Uit alle vaststellingen samen, zijn volstrekt valse documenten en verklaringen, blijkt niet dat hij afkomstig is uit Kirkuk, noch toont hij concreet aan nood te hebben aan internationale bescherming.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.7. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS